

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Noiembrie (Brumar)
nr. 11 (59) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Drumul către Dumnezeu

Citiți în pagina 1

Dacă aș fi...

Citiți în pagina 4

Sfântul Mare Mucenic **Mina** Virtute sau vârtute?

Citiți în pagina 15

Citiți în pagina 7

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Drumul către Dumnezeu

Priveam în gol prin geamul murdar al biroului, spre oamenii care treceau grăbiți pe stradă, încercând să-mi adun gândurile și să alung gustul amar provocat de răutățile și gâlcevilor interminabile ale colegilor. Deși, fizic, făceam și eu parte din acest peisaj mohorât, sufletul dorea să evadeze undeva...în căutarea liniștii. Priveam copacii cu frunzele îngălbenite, cugetând la faptul că, aidoma frunzelor, și viața noastră se veștejește. Dar oare câți dintre noi realizăm aceasta?

Îmi place să cred că din iubire a creat Dumnezeu lumea și tot din iubire S-a întrupat. Iar când a decis să vină printre noi ca Om, a ales să vină ca un prunc. Sunt convins că ar fi putut să ne copleșească dintru început cu puterea Sa, așa cum avea să o facă pe Muntele Tabor, dar nu, a ales să vină într-un chip smerit. Nu dorea să-l sperie pe om, ci să-l vindece. Coboară la omul căzut în păcat pentru a-i reface chipul. Și nu coboară doar rămânând ceea ce era - Dumnezeu, ci luând și ceea ce nu era - firea omenească.

Ca oameni maturi, adică cu mintea „întregă”, ar trebui să știm că orice schimbare în viața personală, precum și în relația cu ceilalți, care nu ne îmbogățește spiritual și nu ne face mai buni, e sub semnul întrebării. Pentru că vedem oameni care se laudă (fără nici măcar să își dea seama) cu răutățile lor de viață și care au rămas la același nivel de cunoaștere și înțelegere, care nu s-a schimbat aproape deloc în interior, nici măcar nu s-au civilizat.

Să ne aducem aminte de ceea ce spunea, în epistola către Corinteni, Sfântul Apostol Pavel: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului” (I Cor. 13, 11).

Odată cu trecerea anilor, fără să ne dăm seama, viața începe să ne dea de gol, arătând celorlalți adevărata noastră față, pentru că Dumnezeu nu se lasă mințit. Iar dacă nu ne vom veni în fire, Dumnezeu ne va aduce cu „picioarele pe pământ”, uneori fiind nevoiți să plătim un preț destul de mare pentru nepăsarea de care am

dat dovadă.

Cu toții trecem prin diferite încercări și suferințe, dar în adâncul ființei sale, fiecare creștin adevărat caută să se agațe de „reperele” creștinismului, reprezentate prin speranța în cuvântul evanghelic, răbdarea în suferință și chiar cugetarea asupra a ceea ce a făcut bine și ce a făcut rău în viață.

Creștini fiind, ne rugăm. Și la fiecare răscruce a vieții, unde ne întâlnim față în față cu necazurile, bolile și neputințele, ne întrebăm aproape fără să vrem: „De ce toate mi se întâmplă numai mie? De ce trebuie să sufere copilul, soția sau alți apropiați ai mei?”. Dacă ar fi să cerem părerea prietenilor lui Iov, cred că ne-ar spune (și poate ne-ar convinge chiar) că suferințele ne sunt trimise ca urmare a păcatelor noastre. Dar dacă vom cere părerea binevoitoare a prietenilor contemporani nouă, aceștia cu siguranță ne vor recomanda să mergem la un doctor bun, iar acesta ne va stabili un tratament în care vom recunoaște slăbiciunile organismului nostru. Până acum este bine, vom spune. Dar cu sufletul nostru răvășit, ce vom face?

Pentru tămăduirea sufletului, cred că singura soluție viabilă rămâne „calea întoarcerii la Dumnezeu”, care nu este decât calea smereniei, calea cunoașterii de sine, calea pe care Domnul Hristos ne-a arătat-o în Sfânta Evanghelie, pentru că: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.” (Ioan 14, 6) .

De asemenea, Sfinții Părinți ne sfătuiesc să suferim cu vitejie valurile gândurilor care ne asaltează, mai ales ale tristeții și acediei, fără să ne tulburăm și să le „ardem” cu puterea numelui lui Iisus. Și tot Sfinții Părinți ne învață să cultivăm virtuțile opuse patimilor sufletești. De exemplu, în cazul desfrânării e nevoie de post, priveghere și însingurare. În lupta cu mânia și întristarea ar trebui să ne îndreptăm împotriva slavei deșarte, pentru a birui zgârcenia e nevoie de milostenie, iar în cazul ținerii de minte a răului, se spune că mult ajută rugăciunea pentru aproapele.

Părintele Iulian spunea adesea că este important să facem noi primul pas (cât de mic) către Domnul Hristos, iar El va face „o sută de pași de uriaș” către noi. Dar cel mai important lucru este să ne dorim cu adevărat să-L cunoaștem și să cerem ajutorul Lui.

Subscriu la afirmația părintelui, amintind faptul că Domnul Hristos se întrupează și se naște ca Om din Fecioara Maria numai după ce primește acordul liber al Maicii Domnului: „Fie mie după cuvântul Tău” (Luca 1, 38). Acest lucru înseamnă că pentru a Se naște tainic în noi așteptăm consimțământul nostru.

Ați gustat vreodată din fructele unui curmal? La început, curmala vi s-a părut

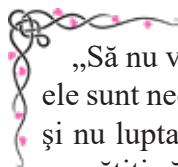
dulce, dar imediat v-a strepezit dinții. Gustul amar al curmalei face gura pungă. Dar când se lasă gerul, curmalele își schimbă gustul. Cu cât vremea este mai rece, cu atât crește conținutul de zahăr. Curmalele nu lasă „necazurile” să le amărăscă; dimpotrivă, le îndulcesc. Din cauza îndepărtării de Domnul Hristos și a reducerii timpului alocat pentru rugăciune, unii oameni se amărăsc din cauza frustrărilor și greutăților vieții; devin tot mai irascibili, se plâng că Dumnezeu este nedrept cu ei și de cele mai multe ori își descarcă supărarea pe cei mai apropiați.

În Vechiul Testament, cartea Rut ne vorbește despre o femeie numită Noemina, care își pierduse soțul și pe cei doi fii. Aceasta le-a spus prietenelor: Nu mă mai numiți Noemina, ci numiți-mă „Mara”, pentru că amărăciune mare mi-a trimis Atotțiitorul (Rut 1, 20). Mai târziu, Noemina și-a dat totuși seama că Dumnezeu avea un plan bun și înțelept.

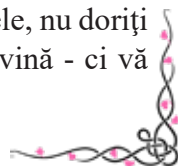
Ar fi multe de spus despre subiectul ales, dar închei aceste gânduri fiind convins că fiecare dintre noi trece prin nenumărate încercări și prin greutăți, ceea ce ne îndepărtează de pe drumul ce duce către Dumnezeu. Dar acestea sporesc dulceața vieții, dacă ne amintim că Dumnezeu le folosește doar spre binele nostru. Avem de învățat o lecție de la curmal. Să luăm hotărârea de a nu lăsa frigul mohorât și înghețul greutăților vieții să ne acrească și să ne amărăscă, ci prin harul lui Dumnezeu, asemenea curmalei, să încercăm să ne folosim de aceste experiențe pentru a afla sau a regăsi (după caz) calea spre Dumnezeu, a ne depăși firea acră și instabilă și a transforma greutățile vieții în bucurie. Cred că trebuie să ne facem timp să ne rugăm Domnului Hristos zi de zi, ca să ne asemănăm curmalului și astfel să ne îndulcim prin greutățile care ne sunt date, ca să nu lăsăm un gust amar în gura celor care împart calea vieții cu noi!

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

„Să nu vă plângeți de furtuni, de încercări și de suferințe. Și ele sunt necesare. Nu le urâți, nu vă înfricoșați de ele, nu doriți și nu luptați să le ocoliți, nici nu vă rugați să nu vină - ci vă pregătiți să le puteți birui.” - Poetul Traian Dorz

Dacă aş fi...

*I*n cursurile de didactică a limbii și literaturii române pentru învățământul primar, am găsit câteva exerciții de dezvoltare a imaginației, frumoase și utile nu doar pentru elevi, ci și pentru noi, copiii mai mari, care învățăm zi de zi, până la sfârșitul vieții. Unul dintre aceste exerciții presupune să ne imaginăm cum ar fi, ce am face și ce s-ar întâmpla în cazul în care am fi, de exemplu, un animal, un anotimp, un fenomen al naturii, o floare, o culoare, un alt om sau orice altceva. Singura „regulă” a acestui exercițiu este să începem cu „Dacă aş fi...”, restul depinde de fantezia fiecăruia. De exemplu:

Dacă aş fi o culoare, cu siguranță aş vrea să fiu culoarea complementară a albastrului: Portocaliu. Deși mă îmbrac adesea în albastru, achiziționez obiecte albastre, am ochii albaştri, totuși iubesc portocaliul. Este o culoare deschisă, veselă, care reflectă optimismul, inocența copilăriei, joaca. Îmi imaginez cu câtă nerăbdare ar aștepta oamenii să sosească toamna, cu acele momente ale ei când peste tot este plin de frunze colorate în nuanțe de portocaliu!

Dacă aş fi un loc, cu siguranță aş fi Acasă, acel loc unde am crescut și am

învățat, acel loc către care duc toate drumurile, acel loc de care mereu ne este dor, acel loc plin de amintiri minunate, acel loc unde cineva mereu ne așteaptă, acel loc care ne reîncarcă puterile și ne umple sufletul de bucurie! Aș avea mereu ușa deschisă și aș readuce dragostea în inimile celor care-mi trec pragul!

Dacă aș fi un moment al zilei, aș apărea în fiecare seară. Mi s-ar spune Apus, Asfințit, Însurare sau Vest. Aș fi acel apus cu tente de portocaliu, care conturează plecarea marelui soare de pe cer. Oamenii m-ar privi cu ochii mari, m-ar fotografia, m-ar picta și și-ar dori să mai stau pentru a le aduce puțină speranță!

Dacă aș fi un animal, nici nu m-aș gândi să nu fiu Pisică. Mai exact, un pisoias în dungi portocalii, pufos și cu ochii albaştrui. Aș fi pisoiful care doarme încolăcit trei sferturi din zi, iar în restul timpului se învârtă în jurul cozii, se cațără în copaci sau pe perdele și se alintă de oamenii dragi pentru a primi o mângâiere pe după urechiușe. Cel mai mult aș încerca să-mi folosesc superputerea de-a le lua durerile și stresul, măcar pentru o clipă!

Dacă aș fi altcineva, mi s-ar părea interesant să stau măcar o zi în mocasinii lui Dumnezeu. Așa, aș putea fi în atâtea locuri în același timp! Aș vedea totul, aș face minuni pretutindeni și i-aș face pe oameni să-mi simtă prezența! I-aș chema pe toți în casa mea, i-aș iubi infinit și le-aș dăruia fiecare o părticică din mine pentru a le mântui sufletele!

Oare nu ar fi minunat dacă am vedea lucrurile așa cum le văd copiii, când nimic, dar nimic nu le poate încetășa privirea? Oare nu cumva chiar însuși bunul nostru Dumnezeu le-a creat pe toate astfel? De ce oare, maturizându-ne, ne-am obișnuit să nu mai observăm la fel de ușor minunățiile lumii? Nu este păcat de darurile pe care le-am primit?

Dacă aș fi... Haideți, încercați și dumneavoastră! Este atât de liniștitor, mai ales ca exercițiu de auto-cunoaștere, de petrecere a timpului cu noi înșine și ca oportunitate de a îndrăgi și mai mult frumusețea naturii și a ființelor, culorile și tot ceea ce ne înconjoară, exact cum ne-au fost lăsate de Creatorul a toate! Cu puțină fantezie, putem să ne imaginăm orice lucru așa cum ne dorim să fie: frumos, cald și bun! Iar cu puțin curaj, ambiție și hotărâre, vom începe chiar să transformăm imaginația în realitate, pentru că nimic nu este imposibil, cu atât mai mult atunci când pe toate le facem cu inima la Dumnezeu!

*Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași
Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole*

Ce folos este să fim galbeni și ofiliți de post, dar să avem ură în inimă?

Jubiți frați creștini, cu mila Domnului, am intrat cu pași înceți, dar siguri și în luna lui brumar, dar mai cu seamă și în preafrumoasa perioadă a „postului bucuriei”, cum îmi place mie să-l numesc, și anume cel închinat Nașterii Domnului Iisus, la finalul căruia ne vom bucura cu toții de venirea pe lume a Împăratului tuturor, Cel ce a biruit moartea și ne-a dăruit viața veșnică.

În ceea ce privește perioada postului, eu consider că este o perioadă bine-venită în viața oricărui creștin ortodox, în care fiecare vom încerca să înmulțim faptele bune și să facem o pauză de la gândurile și faptele care murdăresc haina cea albă primită la botez, și anume păcatele. Este adevărat că, în lumea în care cu toții viețuim, este greu să te deconectezi de la gândirea și privirea la cele întinate, dar sunt persoane care prin asceză dusă la extrem și prin rugăciunea stăruitoare, reușesc să înfrângă demonii din sufletul și mintea lor și să ducă acest post la bun sfârșit.

Din păcate, mai există și o altă categorie de așa-ziși creștini, care aseamănă postul cu o dietă alimentară și care cred că doar a nu mânca alimente de dulce, este suficient pentru a fi mântuiți. Însuși Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul afirma: „Ce folos este ca trupul să fie gol de bucate, iar sufletul plin de păcate? Ce folos este a fi ofiliți de post, dacă suntem aprinși de pizmă și ură?”.

Așadar, cugetând la aceste cuvinte, vă mărturisesc sincer că am cunoscut multe persoane care țin post doar de dragul postului și care în restul timpului comit păcate și trăiesc cu ele, fără să-și dea seama că le săvârșesc, fiind asemenea unuia care merge pe întuneric, dar nu știe pe unde calcă, spre deosebire de creștinul adevărat care vede postul ca pe o bucurie și ca pe un mijloc de a se reîmpăca cu Dumnezeu, cu sine însuși și cu semenii din jurul lui, având mereu fața senină și inima plină de harul Duhului Sfânt.

De aceea, dragi prieteni, să fim cu mare luare aminte la spusele Sfântului Antim și să căutăm fiecare, după puterea noastră, a pune început bun acestui post, pentru ca, la final, să putem simți așa cum trebuie bucuria adevărată a Nașterii pruncului Iisus, dorindu-vă un post binecuvântat și liniștit, în care să înclinăm balanța faptelor bune în defavoarea celor rele!

Liniște și bucurie sfântă!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Virtute sau vârtute?

Orice creștin, cu o educație cât de modestă, ar fi de acord că traducerea textelor religioase trebuie făcută cu cea mai mare responsabilitate, respectând întocmai sensul fiecărui cuvânt. Biblia ocupă, bineînțeles, un loc de frunte. Sunt prea puțini cei care ar putea studia textele sacre în original, însă de citit este esențial să le citim cu toții. Traducerea Vechiului Testament de cei 70 de înțelepți simultan, pentru a avea un text fidel, nu este o poveste. Noi, cei care ne bucurăm deja de traduceri în limba pe care o vorbim, suntem privilegiați. Datoria noastră rămâne doar să păstrăm și litera, și duhul, așa cum ne-au fost ele lăsate, fără a interveni în mod nociv asupra lor.

Limba evoluează, cu toate acestea. Traducerea Bibliei făcută de părintele Anania, de exemplu, ne descleștează limba de cuvinte și expresii pe care nu le mai folosește nimeni. Devine normal să citim la Psalmul 50 „mai tare decât zăpada mă voi albi”, și nu „mai vârtos”. Ceea ce nu este normal, însă, e ca noi să modificăm și să folosim în biserică ori chiar și în cărțile de cult niște adaptări greșite ale unor termeni, doar pentru că ele ne par a suna similar și a se potrivi ca sens. Exemplul cel mai simplu de ilustrat este cuvântul vârtute.

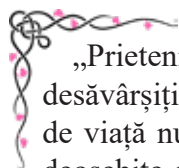
Vârtute și virtute au sens diferit în limba română, deși au un etimon comun:

latinescul virtus. Cele două cuvinte au ajuns să denote nuanțe distincte ale termenului generalizant din limba latină, care se putea traduce prin: tărie și putere, curaj și vitejie, valoare, bărbăție, virtute, caracter și excelență. Dacă sensul cuvântului virtute este clar pentru vorbitorii de azi, vârtutea înseamnă de fapt tărie, putere. Termenul se întâlnește în mai multe locuri din Biblie: „De va fi unul vârtos la cerbice, minune va fi de se va îndrepta” (Ecclesiastul 16, 12), „mai vârtos decât zăpada mă voi albi” (Ps. 50, 8), „îngerii Lui, cei tari la vârtute” (Ps. 102, 20), „muntele Domnului, vârtutea lui Israel (Isaia 30, 29), „Iubi-Te-voi, Doamne, vârtutea mea” (Ps. 17, 1). Din asemenea contexte se observă clar că vârtute devine sinonim cu tărie. Cei familiarizați cu limbajul biblic știu că se folosește des complementul intern, deci prezența unor serii sinonimice nu face decât să confirme sensul arătat aici.

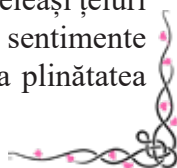
Bineînțeles, argumentul cel mai puternic vine de la compararea traducerii românești cu originalul. Dacă e să ne oprim asupra unei ocurențe anume, cea din Psalmul 17 cred că e cea mai sonoră. În ebraică, נִסְכָּח înseamnă ajutor și putere. În greacă, echivalentul ἰσχύς înseamnă, la fel, putere. În engleză, traducerea versetului apare astfel: „I will love Thee, O Lord, my strength”; în germană: „Ich liebe Dich, Herr, meine Stärke”, în latină: „Diligam Te Domine fortitudo mea”, iar în spaniolă: „Te amaré, oh Señor, fortaleza mía”. O demonstrație mai amănunțită de atât cred că e de prisos.

Cei care publică aceste erori poartă vina și aceluia care, încredători în autoritatea cuvântului scris, le perpetuează greșelile. Iar cei ce știu cum este corect, dar păstrează liniștea, se fac părtași la același păcat. Sperăm, prin urmare, că se va îndrepta ceea ce este de îndreptat, pentru că tehnologia face acest lucru mai simplu ca niciodată.

Ștefania Vaida, Parohia Sf. Vasile Tătărași

„Prietenia nu poate rămâne deplină și desăvârșită decât între cei desăvârșiți și cu aceleași virtuți, pe care aceeași voință și aceleași țeluri de viață nu-i lasă niciodată, sau numai foarte rar, să aibă sentimente deosebite sau să nu fie de aceeași părere în cele ce duc la plinătatea vieții duhovnicești.” - Sfântul Ioan Casian

Strofe pentru suflet

Când ai vreo...

Când ai vreo întrebare
Și nu-i găsești răspunsul,
Cîtește ce-a zis Domnul
Și-ți vei afla folosul!

Când ai vreo întristare
Și toți te-au părăsit,
Aminte adu-ți că Domnul
E Tatăl tău iubit!

Când careva se poartă
Așa cum nu te aștepți,
Arată-i bunătate
Și îndeamnă-te să-l ierți!

Când dorul te cuprinde
De cei iubiți din cer,
Înaltă o rugăciune
Cu vin și colăcel!

Când sufletul te doare
Și n-ai vreo alinare,
Tot în Hristos Domnul
Găsi-vei vindecare!

Frate dragă, eu îți spun
Să te mântuiești de-acum,
Să n-ai ură, răzbunare,
În credință să fii tare!

Sa fii milostiv și blând
Cât trăiești pe acest pământ,
Iar din viață când tu pleci

În rai cu sfinții să petreci!

Autor: Gabriel Luca

Crucea Domnului Hristos

Creștinule, să-ți amintești,
De stai, de vii sau de te duci,
Pe trup să te pecetluiești
Mereu cu Semnul Sfintei Cruci!

Căci iată, nouă ni s-a dat
Ca să ne fie de folos
Din ceruri Semnul minunat:
Chiar Crucea Domnului Hristos!

Creștinule, când te trezești,
O Cruce repede să-ți faci..
Pe Dumnezeu să Îl slăvești,
De vrei Stăpânului să-I plăci.

Creștinule, când te hrănești
Și de începi, și de-ai gătit,
Cu Cruce tu să-I mulțumești
Lui Dumnezeu ce te-a hrănit!

Atunci când tu ești mulțumit
Și toți ai tăi sunt fericiți
Că Dumnezeu v-a miluit,
Cu Semnul Crucii să-L slăviți!

Iar noaptea, când te duci la somn,
De greu zilei ostenit,
Văzând pe Cruce pe-al tău Domn,
Să te gândești cât te-a iubit..

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Îngerul păzitor, bunul meu prieten

Sărbătoarea Sfinților Arhistrategi Mihail și Gavriil și, împreună cu ei, a tuturor Cereștilor Puteri, ne oferă binecuvântatul prilej de a medita asupra rolului îngerilor în viața noastră.

Cu toții ne dorim să trăim înconjurați de afecțiune, să iubim, să fim iubiți. Iubirea adevărată presupune și o autentică prietenie. Dar oare are rost să ne întrebăm ce înseamnă un adevărat prieten? De aceea, este greu de explicat în cuvinte noțiunea de prietenie, căci ea reprezintă limbajul curat, fără poticneli, al gândurilor, al simțămintelor față de aproapele nostru. Adevăratul prieten simte o mare bucurie să te întâlnească și să-l întâlnești; se arată capabil să-ți ignore slăbiciunile; te ocrotește, luându-ți apărarea, ca un „avocat” de nădejde, când lipsești, iar în prezență se poartă mereu franc, deschis, altruist. Prietenia deplină presupune ca cineva să participe la soarta celuilalt în mod dezinteresat, fără urmă de viclenie, cu iubirea sfântă. Prietenul destoinic chibzuiește în cele ce te privesc pe tine ca pentru el însuși. Se pot spune multe în acest sens. Ce mai... prietenia reprezintă o taină! De aceea, nu am pretenția că am izbutit s-o cuprind în puținele mele rânduri. Să meditam, mai degrabă, la definiția sublimă a Mântuitorului Hristos: „mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca cineva sufletul său să-și pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13).

Gândindu-ne la îngerii noștri păzitori, oare sunt capabili ei de o asemenea jertfă? Cum își „dau” ei viața pentru noi? Nu îngerii păzitori ne apără în chip nevăzut de ispitele diavolului? Nu ne călăuzesc ei pe calea luminoasă, ferindu-ne să cădem în tot felul de păcate? Atunci când ajungem abătuți, mâhniți, cine credeți că ne șoptește în taina inimii cuvinte de încurajare, de luptă? Firește, îngerii păzitori, căci ei nicicând nu dorm, potrivit spuselor psalmistului: „Nici să dormiteze cel ce te păzește” (Psalm 120, 3). Ocrotitorii noștri ne scapă din primejdii. Vă închipuiți, cum ar spune maramureșenii, îngerii noștri, drăguții, câte pătinesc alături de noi, într-o singură zi, ca să ne izbăvească din multele curse întinse de vrăjmașul omenirii pe înghimpoasele cărări ale vieții pe care rătăcim? Câte gânduri întunecate nu ne dau târcoale? Câte închipuiri ori fantasmе nu ne împresoară? Sau câte dintre ele, unele chiar necurate, ne cotolesc mintea și sufletul? Cine pricepe câte primejdii,

accidente, necazuri pândesc fragila noastră existență? De le-am ști pe toate, am aprecia la reala sa valoare jertfa sfinților noștri ocrotitori. Va veni vremea când toate se vor vădi. Abia atunci vom înțelege din câte primejduri, boli și situații limită ne-au salvat.

Afirmam nu demult că în societatea contemporană firmele de pază s-au răspândit pretutindeni. Aproape nu există instituție să nu angajeze la poartă un paznic. În asemenea condiții, mai avem nevoie de îngeri păzitori? Au ce face ei azi în viața noastră? Ce să păzească!? Dar oare îngerii ce zic despre noi în atare situație? „Oamenii nu ne recunosc, nu ne mai consideră păzitorii lor. Ne-au înlocuit!”. Să ne convină nouă această regretabilă constatare? Pare o realitate tristă a contemporaneității, dar, oricât de mult ar încerca omul să-și construiască „surogate îngerești”, nu va reuși. Cereștile netrupești Puteri au primit poruncă de la Creatorul lor și al nostru să nu se depărteze de la noi, deși, prin păcate, prin ignoranță, noi îi izgonim. Cum ar spune vorba străveche: îi dăm afară pe ușă, dar ei ne intră pe fereastră. Ce prietenie poate fi mai adevărată decât aceasta? Veritabilă dovadă de fidelitate, de statornicie! Problema se găsește în altă parte: să folosim astfel de echipamente ca pe niște daruri ale lui Dumnezeu, neuitând că unde există credință neșovăielnică, acolo vine binecuvântarea Lui. Nimic din cele pământești nu poate înlocui relația omului cu Dumnezeu. Ferecându-ne casa, am sta mai în siguranță dacă am rosti și o rugăciune. Unii își achiziționează mașini puternice și sigure, zic ei, dar mai liniștit le-ar decurge călătoria dacă, la plecare, ar cere ocrotirea îngerului păzitor în toate căile lor. Alții cheltuiesc sume mari de bani pe agenți de pază, uitând că apărătorii cei mai fideli și puternici sunt îngerii Domnului, pe care, din păcate, nu îi invocăm prea des în rugăciune, deși prin puterea lui Dumnezeu ei săvârșesc înfricoșătoare minuni. Carevasăzică, prietenia cu Sfinții Îngeri ne aduce nu doar pază și protecție aici, ci îndeosebi în calea către Cer. Să cultivăm cât mai intens „relația” cu ei, care ne va ajuta negreșit la mântuire, căci așa rostim în rugăciunea de la finalul Canonului Îngerului Păzitor al vieții omului: „Sfinte îngere, cel ce stai înaintea pătimășului meu suflet și a vieții mele celei ticăloase, nu mă lăsa pe mine, păcătosul, nici nu te depărta de mine pentru neînfrânarea mea. Nu da loc diavolului celui viclean, ca să-mi stăpânească cu silnicie acest trup muritor. Întărește mâna mea cea slabă și neputincioasă și mă îndreptează la calea mântuirii”.

Arhimandritul Mihail Daniliuc

Sursa: www.doxologia.ro

Credința pentru copiii de toate vârstele

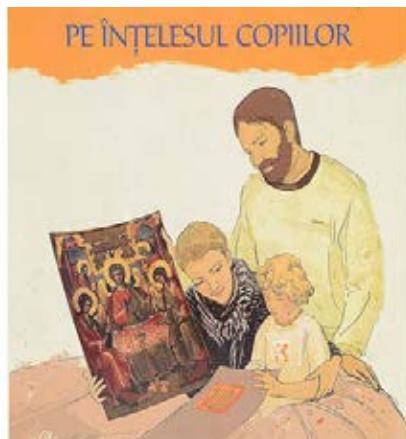
Strugurele Sfântului Macarie

Trăia odată în pustia Egiptului un părinte cu numele Macarie. Acesta era cunoscut în toată țara pentru faptele bune pe care le făcea și multă lume venea la el după sfat. Deoarece în aceeași pustie mai locuia încă un părinte Macarie, pe acesta, despre care vom vorbi, toți l-au numit Orășeanul, din cauză că provenea din vestita cetate a Alexandriei. Sfântul Macarie era de acum bătrân și conducea o mănăstire de călugări atunci când s-a petrecut întâmplarea pe care o vom povesti.

Într-una dintre zile, a venit la Sfântul Macarie un om oarecare și i-a adus un strugure copt și bine mirositor. Trebuie să știm că în pustie călugării nu aveau de unde culege struguri, deoarece acolo e arșiță mare tot timpul, nisip cât vezi cu ochii și plantele lipsesc aproape cu desăvârșire. Omul s-a gândit că îi va face o bucurie părintelui Macarie aducându-i acel strugure care este atât de prețios în pustie, unde nici măcar apa nu e îndeajuns. Sfântul a luat strugurele și a mulțumit oaspetelui pentru dragostea arătată.

Rămas singur în chilia sa, părintele Macarie s-a gândit să mănânce strugurele acela atât de frumos care îl îmbia cu mireasma lui plăcută. Dar când a vrut să rupă o bobită, dintr-odată și-a adus aminte de întreaga obște de călugări pe care o conducea și s-a gândit că și ei ar fi vrut, desigur, să guste dintr-un astfel de strugure. Ce să facă sfântul? Să-l mănânce singur n-a mai vrut, deoarece gândul la ceilalți călugări îl făcu să se simtă zgârcit și lacom. „Oare eu sunt chiar atât de mic la suflet, încât să mănânc acest strugure singur, în timp ce alți frați rabdă de sete? Nu voi face aceasta!” – și-a zis părintele în sine sa. Și, tot gândindu-se ce să facă cu acel strugure, Sfântul Macarie hotărî să-l dea primului venit.

Nu trecu multă vreme și iată că un călugăr a bătut la ușa părintelui Macarie. Văzându-l, părintele s-a bucurat și, după ce a vorbit cu el, a scos strugurele și i l-a dat, zicându-i: „Iată, frate, primește de la mine acest strugure, că eu sunt bătrân și am stomacul bolnav, așa că nu pot mânca struguri.”. Sfântul Macarie a zis pricina

bolii doar pentru a-l face pe frate să primească darul, căci și el ar fi gustat măcar o bobîță din acel rod atât de arătos și de bine mirositor. Fratele a luat strugurele și s-a dus mulțumind la chilia sa. Însă, când a ajuns în chilie și a vrut să mănânce strugurele, tânărul călugăr a avut același gând pe care l-a avut și Sfântul Macarie: „Cum voi mânca eu singur acest strugure, în timp ce alți frați rabdă de sete? Mă voi duce și îl voi da unui frate bolnav.”. Călugărul a ieșit și s-a dus la un frate pe care îl știa mai bolnăvicios: „El are mai mare nevoie decât mine de strugure” – își zicea în sine sa. Dar s-a întâmplat că nici călugărul bolnav n-a ținut strugurele pentru sine, ci a hotărât să-l dea altcuiva. Așa a trecut strugurele de la un călugăr la altul, căci fiecare se gândea la ceilalți, și nu la sine. Spre seară, unul dintre călugări, care tocmai primise în dar acel strugure minunat de la un alt frate, s-a gândit în sine sa: „Ce strugure frumos! Cum de a ajuns el în această pustie arsă de soare și lipsită de verdeață? Mă voi duce să-i dau strugurele părintelui nostru Macarie, pentru că el e bătrân și are mai multă nevoie de o hrană ca aceasta decât mine, care sunt tânăr și puternic.”. Zicând acestea, călugărul a ascuns strugurele sub haină și s-a dus cu el la chilia Sfântului Macarie. Când a văzut Sfântul Macarie strugurele, mult s-a minunat, căci l-a recunoscut îndată. Era chiar strugurele pe care el, primindu-l în dar și nevrând să-l mănânce, l-a dat unui frate. S-a mirat, pentru că fratele care i-a adus strugurele înapoi era altul decât cel de dimineață. Sfântul îndată și-a dat seama de cele întâmplate, cum că frații n-au voit niciunul să țină strugurele pentru sine și l-au dat de la unul la altul, iar acum strugurele s-a întors înapoi la el. Prefăcându-se că nu știe nimic, Sfântul Macarie a luat strugurele și a mulțumit, minunându-se de câtă dragoste au dat dovadă călugării din obștea sa, deoarece nimeni nu s-a gândit la sine, ci fiecare la ceilalți.

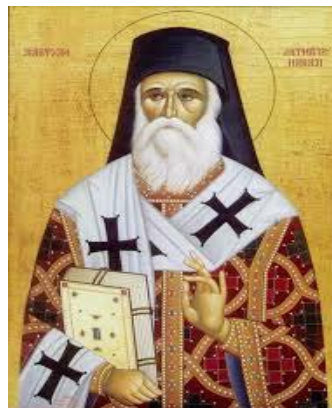
Rămas singur, părintele Macarie a luat strugurele, zicându-și: „De vreme ce niciunul dintre frați nu a mâncat acest strugure, cum îl voi mânca eu, care le sunt părinte și învățător?”. Și, zicând acestea, a dus strugurele și l-a pus pe o piatră. O pasăre a venit și l-a luat, ducându-l puișorilor ei. Așa a sfârșit strugurele Sfântului Macarie.

Sursa: Ieromonah Savatie Baștovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 8-14

Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina

Acest sfânt, unul dintre cei mai noi sfinți canonizați de Biserica Greciei în acest secol, s-a născut în anul 1846, în Selivria Traciei, din părinți săraci, dar foarte evlavioși. Din botez, a primit numele de Anastasie, bucurându-se din pruncie de o aleasă educație creștinească. După primii ani de școală, Anastasie este trimis să învețe carte la Constantinopol, unde studiază teologia și scrierile Sfinților Părinți. Aici sufletul său începe să-L descopere pe Hristos în inima sa prin rugăciune, prin citirea cărților sfinte și prin cugetarea la cele dumnezeiești.

La vârsta de douăzeci de ani, tânărul Anastasie se stabilește în insula Hios, povățuit de Duhul Sfânt, unde predă religia într-o școală de copii. Apoi, fiind chemat de Hristos, intră în nevoința monahală în vestita chinovie, numită „Noua Mănăstire”, primind tunderea monahicească la 7 noiembrie 1876, sub numele de Lazăr. Mai târziu, la tunderea în marele și îngerescul chip al schimniciei, avea să primească numele de Nectarie, pe care l-a purtat toată viața.

După ce termină studiile teologice la Atena, în anul 1885, Nectarie a fost luat de patriarhul Sofronie ca ucenic în Alexandria, fiind hirotonit preot și apoi mitropolit de Pentapole, o veche eparhie ortodoxă din Libia superioară. Mai mulți ani evlaviosul mitropolit a slujit ca secretar al Patriarhiei, predicator la biserica Sfântul Nicolae din capitala Egiptului, devenind un iscusit slujitor și povățuitor de suflete, fiind dăruit de Dumnezeu cu multă răbdare, smerenie și blândețe. Dorind la bătrânețe să se retragă în mai multă liniște, a construit între anii 1904-1907, o frumoasă mănăstire de călugărițe în insula Eghina din apropiere, rânduind aici viață desăvârșită de obște, după tradiția Sfinților Părinți. Simțindu-și sfârșitul aproape, pe când făcea un pelerinaj cu icoana Maicii Domnului în insula Eghina, Sfântul Nectarie a descoperit ucenicilor săi că în curând va pleca la Hristos. Apoi, îmbolnăvindu-se, a fost dus la un spital din Atena. Dar el răbda cu tărie toată boala și ispita, așteptând cu bucurie ceasul ieșirii sale din această viață.

După aproape două luni de suferință, Sfântul Nectarie și-a dat sufletul cu pace în mâinile lui Hristos, la 8 noiembrie 1920, izbăvindu-se de toate ispitele acestei vieți, pentru care s-a învrednicit să se numere în ceata sfinților lui Dumnezeu.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Mare Mucenic Mina

Despre viața Sfântului Mina, principalele date ne sunt oferite de sinaxarul egiptean.

Mama sa, Euphemia nu avea niciun copil. Într-o zi, s-a dus la biserica din Attrib, cu ocazia unei sărbători închinată Maicii Domnului. Acolo, văzând părinții cu copiii lângă ei, frumos îmbrăcați de sărbătoare, ea s-a întristat, a suspinat și a lăcrimat, îngenunchind în fața icoanei Sfintei Fecioare Maria. S-a rugat fierbinte să mijlocească în fața iubitelui ei Fiou ca să-i dăruiască și ei un copilăș. Atunci, o voce s-a auzit dinspre icoană, spunând „Amen”. Domnul, Iubitorul de oameni, le-a dăruit un copilăș, un băiețel, pe care l-au numit Mena (Mina), după cuvântul „Amen” pe care îl auzise mama în fața icoanei.

Sfântul Mina a crescut într-o atmosferă creștină, beneficiind de o educație aleasă – părinții săi erau înstăriți, tatăl fiind guvernator militar. Când Mina avea 11 ani, tatăl său, fiind deja la o frumoasă vârstă, s-a mutat la cele veșnice, iar mama sa i-a urmat trei ani mai târziu. Rămânând fără părinți, Sfântul Mina și-a închinat viața rugăciunii, postului, alergând cu bună nădejde către Părintele Ceresc, Ocrotitorul orfanilor și Proniatorul celor ce-L iubesc.

Când împăratul Dioclețian a renunțat la creștinism și a ordonat adorarea idolilor, mulți creștini au preferat să primească martiriul în numele Domnului nostru Iisus Hristos. Sfântul și-a părăsit poziția și s-a retras în deșert, unde a rămas pentru o perioadă de cinci ani, cinstindu-L și iubindu-L pe Dumnezeu din toată inima sa. Într-una dintre zile, a văzut cerurile deschizându-se și mucenieii purtând cununi minunate. A auzit o voce zicând: „Tot cel ce se ostenește pentru numele Domnului Iisus va primi astfel de cununi”.

Atunci, Sfântul s-a întors în orașul pe care îl guvernase, mărturisind numele Domnului Iisus Hristos. Știind că aparține unei familii nobile, concetățenii săi l-au sfătuit să se îndepărteze de credința lui, promițându-i daruri și măririi. Sfântul Mina nu s-a răzgândit, iar guvernatorul orașului a hotărât să fie torturat, însă Sfântul a rezistat vitejește torturilor. Atunci, guvernatorul a ordonat să-i fie tăiat capul, să i se arunce trupul în flăcări, iar cenușa să fie împrăștiată în vânt.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Noiembrie 2021

- 1 L † Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian
- 2 M Sf. Mc. Achindin, Pigasie, Elpifidor, Aftonie și Agapie (Pomenirea morților - Moșii de toamnă)
- 3 M Sf. Mc. Achepsima Ep., Iosif pr. și Aitala diac.
- 4 J Cuv. Ioanichie cel Mare; Sf. Mc. Nicandru Ep. și Ermeu pr.
- 5 V Sf. Mc. Galaction și Epistimia; Sf. Mc. Timotei, Teofil și Teotim; Sf. Ap. Hermes
- 6 S Sf. Pavel Mărt., Patr. Constantinopolului; Cuv. Luca
- 7 D **Sf. 33 de Mc. din Melitina; Sf. Cuv. Lazăr din Muntele Galisiei**

Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair); Ap. Efeseni II, 14-22; Ev. Luca VIII, 41-56; glas 3, voscr. 9

- 8 L †) Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri
- 9 M †) Sf. Ier. Nectarie de la Eghina, Sf. Mc. Claudiu, Castor, Sempronian și Nicostrat; Sf. Mc. Onisifor și Porfirie
- 10 M Sf. Ap. Rodion, Olimp, Erast și Sosipatru; Sf. Mc. Orest
- 11 J † Sf. M. Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Cuv. Teodor Studitul
- 12 V Sf. Ioan cel Milostiv, Patr. Alexandriei; Cuv. Nil Pustnicul; †) Sf. Martiri și Mărt. nășăudenii: Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigore din Zagra și Vasile din Telciu
- 13 S †) Sf. Ioan Gură de Aur, Arhiep. Constantinopolului și mama sa, Sf. Antuza
- 14 D † Sf. Ap. Filip; Sf. Gridorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului

Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv); Ap. Efeseni IV, 1-7; Ev. Luca X, 25-37; glas 4, voscr. 10

- 15 L †) Cuv. Paisie de la Neamț; Sf. Mc. și Mărt. Gurie, Samona și Aviv (Începutul Postului Nașterii Domnului)
- 16 M † Sf. Ap. și Ev. Matei
- 17 M Sf. Ier. Grigorie Taumaturgul, Ep. Neocezareei; Cuv. Mărt. Lazăr Zugravul; Cuv. Zaharia
- 18 J Sf. M. Mc. Platon; Sf. Mc. Romano și Zaheu, diac.
- 19 V Sf. Prooroc Avdie; Sf. Sfințit Mc. Varlaam
- 20 S Înainteprăznuirea intrării în Biserică a Maicii Domnului; †) Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Mc. Dasie; Sf. Proclu, Patr. Constantinopolului
- 21 D (†) **Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (Vovidenia)**

Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Ap. Evrei IX, 1-7; Efeseni V, 9-19; Ev. Luca X, 38-42; XI, 27-28; Luca XII, 16-21; glas 5, voscr. 11

- 22 L Sf. Ap. Filimon, Arhip și Onisim; Sf. Mc. Cecilia
- 23 M †) Cuv. Antonie de la Iezerul-Vâlcea; Sf. Ier. Amfilohie
- 24 M Sf. Mc. Clement, Ep. Romei și Petru, Ep. Alexandriei
- 25 J † Sf. M. Mc. Ecaterina; Sf. M. Mc. Mercurie (Odovania Praznicului intrării în Biserică a Maicii Domnului)
- 26 V Cuv. Alipie Stâlpnicul, Nicon și Stelian Paflagonul
- 27 S Sf. M. Mc. Iacob Persul; Cuv. Natanael și Pinufrie
- 28 D **Sf. Cuv. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh**

Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat - păzirea porocilor); Ap. Coloseni III, 12-16; Ev. Luca XVIII, 18-27; glas 6, voscr. 1

- 29 L Sf. Mc. Paramon, Filumen și Valerin
- 30 M †) Sf. Ap. Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României; Sf. Frumentie, Ep. Etiopiei; †) Sf. Ier. Andrei Șaguna, mitropolitul Transilvaniei

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Drumul către Dumnezeu	1
Dacă aş fi... ..	4
Ce folos este să fim galbeni și ofiliți de post, dar să avem ură în inimă? ..	6
Virtute sau vârtute?	7
Strofe pentru suflet	9
Îngerul păzitor, bunul meu prieten	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina	14
Sfântul Mare Mucenic Mina	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424